

staa under Bergemaal, eller hvis Bo er under Fallitbehandling, medens der ikke er sagt, hvad der skal gjælde i andre Tilfælde; men jeg holder mig overbevist om, at der ikke kan tillægges denne Bevisførelse nogen Betydning. Naar Valgloven nemlig indlader sig paa at bestemme, hvorledes man skal forstaa Grundlovens Udtalelse om at have Naadighed over sin Formue, tror jeg aldrig, det kunde falde Lovgivningsmagten ind at sige: Den har ikke Naadighed over Formuen, som er under Bergemaal eller Fallitbehandling, naar den ikke vilde være udtømmende. Jeg tror med andre Ord ikke, det kunde falde Lovgivningsmagten ind i en Valglov at opstille to Tilfælde som Exempler, i hvilke Grundloven kunde være anvendelig. Hvor det gjaldt om ved Valgloven at fastsætte, hvad der skulde forstaaes ved Grundloven, holder jeg mig overbevist om, at ingen Lovgivningsmagt vilde gaa den Vej blot at tage disse to Exempler uden at omtale, hvad der kunde ligge udenfor dem, og som maatte opfattes akkurat paa samme Maade, hvis man ikke vilde forbeholde Grundloven at være ligefrem gjældende efter sit Indhold med Hensyn til de ikke omtalte Exempler. — Man har ogsaa her i Dag nævnt § 2 i Valgloven, sammenholdt med Grundlovens Bestemmelse om Ubergytethed. Valgloven bestemmer, at den er berygtet, som har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og dette er paa samme Maade, en Forklaring af Grundloven, som jeg allerede 2 Gange har nævnt Exempler paa. Jeg skal kun tilføje den Bemærkning, at det ogsaa her gjælder, at, naar Valgloven i vedkommende Paragraf bestemmer, at den er berygtet, som har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, og den kan umulig ved denne Affattelse have forbeholdt sig, at der skulde være andre Tilfælde, i hvilke en Person maatte siges at være berygtet i juridisk Forstand, end netop det Tilfælde, Valgloven fremstiller som følgende af Grundlovens Bestemmelse. Jeg skal ikke komme ind paa at undersøge, hvorvidt man kan tillægge det nogen Indflydelse, at den Valglov, som udkom den 16de Juni 1849, altsaa saa Dage efter Grundloven af 1849, og den Valglov, som udkom den 12te Juli 1867, og som henholdt sig til den gennemfete Grundlov af 28de Juli 1866, netop ere blevne givne af den Lovgivningsmagt, som havde deltaget i Emanationen af Grundlovene. Om dette Spørgsmaal end ikke er aldeles ufugtbar, forekommer det mig dog slet ikke at kunne have nogen Indflydelse, saa lidt som jeg tillægger det nogen Indflydelse, hvorvidt det er de samme Medlemmer, der have givet baade Grundloven og Valgloven, eller om der i Mellemtiden er foregaaet større eller mindre Forandring af Personer. Derimod vil jeg som Be-

vis for, at man ved almindelig Lov kan give Forklaringer af samme Bessaffenhed som dem, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at give, fremdrage en Lovgivning, som ikke er bleven fremdragen hverken i Betænkningen eller under Sagens 1ste Behandling; den angaar Betydningen af den Forbring, at Valgeren skal være ubergytet. Siger man med Hensyn til det, hvorom der her er Tale, at man ikke er berettiget til at lovgive derom ved almindelig Lov; saa siger jeg, at man jo dog ved almindelig Lov i et overordentlig stort Omfang er gaaet ind paa at give yderligere Bestemmelser i den af mig nys nævnte Retning. Valgloven og Grundloven fordrer, at Vedkommende skal være ubergytet for at kunne optræde som Valger; men jeg vil gjentagne i d'Herrers Erindring, at vi have en Lov af 3die April 1868 — den ligger altsaa ikke Grundloven af 1866 saa nær, at man om den kan sige det Samme som om Valgloven af 1867 — der giver fuldstændig nye og omfattende Bestemmelser, som tilbørlig berørte store og indgribende Forandringer i, hvad Grundloven bestemmer med Hensyn til Berygtethed. Den siger f. Ex., at en Person, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling under de nærmere i Loven angivne Bestemmelser kan erholde Uresoppreisning. Den siger, at, hvis en Person, som er over 25 Aar gammel, efter at have faaet Uresoppreisning og altsaa være bleven ubergytet — og Loven siger, at den, som har faaet Uresoppreisning, er i den Grad ubergytet i juridisk Henseende, at der ikke er noget veien for, at han udøver de Rettigheder, som ere gjorte afhængige netop af det at være ubergytet — paany gjør sig skyldig i en vanærende Handling, kan han ikke oftere faae Uresoppreisning. Den bestemmer f. Ex., at ligesom der ikke kan være Tale om, at Børn under 15 Aar skulde kunne kaldes berygtede, fordi de have gjort sig skyldige i en Handling, som ellers maatte være vanærende i den offentlige Mening, saaledes skal det Samme heller ikke kunne være Tilfældet med Hensyn til unge Mennesker mellem det 15de og 18de Aar, naar den Straf, de have udstaaet, ikke overstiger Nottingsslag eller Fængsel paa sædvanlig Fængselskost. Jeg tager her disse tre Tilfælde, og vil nu spørge: Er der ikke gjennem denne Lov af 3die April 1868 ved almindelig Lovgivning fremkommet Bestemmelser, hvorved man vel ikke har authentisk forklaret, men derimod, efterhaanden som den offentlige Mening har udviklet sig, gjort Forandringer i, hvad der var Gjenstand for Grundlovens Bestemmelse om Berygtethed, og er det i Grunden Andet, vi ville gjøre ved at vedtage Lovforslaget med de foreslaaede Ændringer end dette, ikke at forklare Grundloven, men at give saadanne Bestemmelser, som have deres Hjemmel Maaden, hvorpaa de her henhørende Forhold ere blevne udviklede? — Jeg har nu, mine Herrer, gjort Rede for de Grunde, som bedrage mig til at stemme for Lov-